

лям празник - особено на Гергьовден, Василица, Голяма Богородица или на някой от байрамите. Кардарашите в такива случаи казват, “че е с дарба родено и сам Господ му казва какво да прави”. Те вярват, че седмото дете, ако е момиче, ще „има много дарба да гледа и врачува” (ж., р. 1939 г.).

Според циганите всичко, което излиза от човека (урина, менструална кръв, новородено дете) е нечисто. Пречистването става в или чрез земята и водата. *Първият очистителен обред, който се извършва с бебето, е изкъпването му.* То се прави от бабата. Във водата всички слагат сол “за да не мирише”, метален предмет “за да е по-здрав като желязо” /”те овел састо сар о страст”/ (желязна пара - “тракийски” калайджии, фичери, кардараши), синец “против уроки” (лингурари), сурово яйце (хорохая). Водата се изхвърля на чисто място /”шукара”/, обикновено там, където не се стъпва често. След това бебето се повива в бели пелени и се дава на майката. Ато тя е добре, може веднага да му даде да засуче. Кърменето при циганите продължава докато майката има мляко - често две-три години или до следващото забременяване. Момчетата са по-глезени и ги кърмят по-дълго. Фичерка споделя, че са и разказвали как баща ѝ е сукал до петата си година.

В редки случаи се налага детето да се закърми от чужда жена. През целия си живот то я нарича „млечна майка” („сют анне”), а децата ѝ (дори и родените по-късно) са кръвнородствени братя и сестри.

След като майката и детето са готови, “тракийските” калайджии позволяват при родилката да влезе свекърът, който ѝ дава пари, затова че е родила здраво бебе и съпругът ѝ, който може да вземе детето в ръце. „При циганите-гребенарите – християни, номади.... Най-силният комплимент, който може да се направи на една майка е да ѝ се каже, че нейното дете е красиво и бяло” (Petulengro 1915-16: 23).

Циганите/ ромите дават *името на детето* /”мърдълъс лав”/ веднага след раждането. То е определено още по време на бременността. Думата за това има бащата, а майката само трябва да се съгласи. “Жената не може да каже какво име ще бъде избрано” (м., р.1935 г., хорохая).

Когато се дава име на бебето се спазва установена йерархия, която важи при всички групи, независимо дали вече с имената са кръстени други деца в голямото семейство. Първо се кръщава на свекър (ако е момче) и на свекърва (ако е момиче) - обичайна практика, широко разпространена главно сред южните славяни на Балканите за “подновяване на името” (Марушиакова 1993: 336-342). По установен порядък следват роднините от мъжка страна. При повече деца се почитат и родителите и роднините